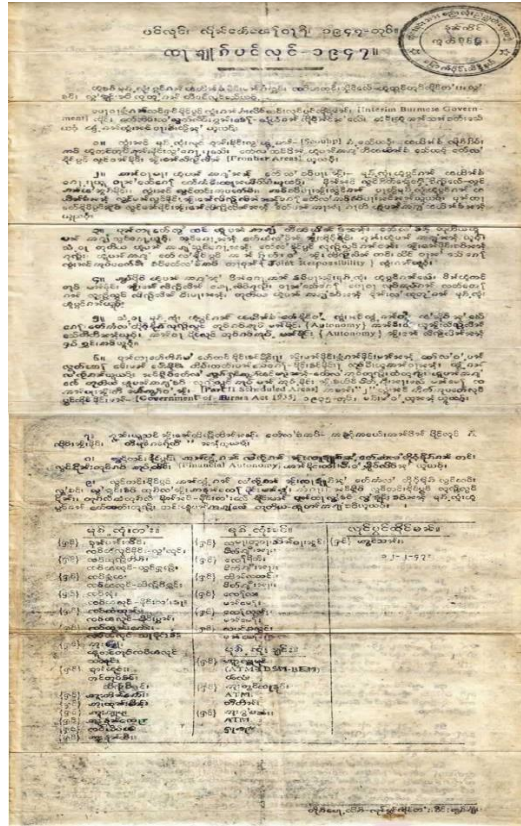

หนังสือสัญญาปางหลวงปี พ.ศ 2490

ความเป็นมาของหนังสือสัญญาปางหลวง (ปางโหลง)

เมื่อวันที่ 19 พ.ย 2428 กษัตริย์ สี่ปอมิน (ธิบอ) กษัตริย์องค์สุดท้ายของพม่าถูกกองทัพอังกฤษบุกเข้าจับกุมตัวและในวันที่ 1 ม.ค 2429 กองทัพอังกฤษจึงประกาศว่า ได้ทำการยึดดินแดนของแผ่นดินพม่าไว้หมดแล้วซึ่งใน เวลานั้น รัฐฉานของชาวไทยใหญ่ยังไม่ได้ถูกนับรวมเป็นส่วนหนึ่งของแผ่นดิน จวบจน กระทั่งเดือนมกราคม พ.ศ 2430 อังกฤษจึงเดินทางมายังรัฐฉาน และประกาศให้รัฐฉานเป็นส่วนหนึ่งในรัฐอารักขาของอังกฤษ (Protectorate Country)

ในช่วงที่รัฐฉานอยู่ภายใต้การปกครองของอังกฤษ ได้มีการแบ่งแยกการปกครอง และงบประมาณของรัฐฉานกับพม่าออกจากกันอย่างชัดเจน โดยในสมัยนั้น พม่าจะเป็นฝ่ายที่คอยต่อต้านอังกฤษมาโดยตลอด ขณะที่เจ้าฟ้าและประชาชนไทยใหญ่ ได้ให้ ความร่วมมือกับอังกฤษ รวมทั้งให้การช่วยเหลืออังกฤษในการสู้รบสมัยสงครามโลกครั้งที่ 1 และ 2 เป็นอย่างดี

หลังจากที่แผ่นดินพม่าและไทยใหญ่ ตกอยู่ภายใต้การปกครองของอังกฤษ นานกว่าครึ่งศตวรรษ วันที่ **15 ส.ค 2482** อองซานจึงจัดตั้งกลุ่มคอมมิวนิสต์ได้ขึ้นขึ้น เพื่อให้พม่าหลุดพ้นจากการเป็นอาณานิคมของอังกฤษโดยที่อองซาน ทำหน้าที่เลขาธิการของกลุ่ม อองซานพยายามหาทางติดต่อกับคอมมิวนิสต์กลุ่มต่าง ๆ โดยหลังจากเดินทางกลับจากอินเดียมายังกรุงย่างกุ้ง เขาได้แอบเดินทางไปประเทศจีน แต่เนื่องจากลงเรือผิดลำจึงไปถึงเกาะ อมอย (Amoy) ของญี่ปุ่นแทน ทางญี่ปุ่นจึงเรียกตัว อองซานไปยังเมืองโตเกียว หลังจากอองซานกลับจากญี่ปุ่น จึงได้รวบรวมสมัครพรรค พวกจำนวน 30 คนเดินทาง ไปฝึกการรบที่ญี่ปุ่น

ต่อมา วันที่ **26 ธ.ค 2484** อองซานจึงจัดตั้งกองทัพอิสระภาพแห่งพม่า (**B.I.A=Burma Independence Army**) ขึ้นที่กรุงเทพฯ และในปี **พ.ศ 2485** เริ่มนำกำลังเข้าร่วมกับทหารญี่ปุ่น โจมตีเหล่าประเทศอาณานิคมของอังกฤษ โดยในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 ทหารญี่ปุ่นได้เดินทางเข้ามาในแผ่นดินพม่าและรัฐ ฉาน และในเวลาเดียวกันนี้ ทางเจ้าฟ้ารัฐฉาน ได้จัดส่งเจ้าหน้าที่ข้าราชการของอังกฤษ ไปยังอินเดียและพม่า ต่อมา ญี่ปุ่นได้ทำการ ทารุณกรรมประชาชนในรัฐฉาน เช่นเดียวกับที่กระทำต่อประชาชนของประเทศต่างๆในเอเชีย จบจนกระทั่งสงครามโลกครั้งที่ 2สงบลง ญี่ปุ่นจึงถอยทัพกลับไป

เนื่องจากในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 เดือน **สิงหาคม พ.ศ 2484** รัฐบาลอเมริกาและอังกฤษ ได้จัดทำหนังสือข้อตกลง ที่ชื่อว่า **"เตหะราน" (Teheran-Agreement)** ขึ้น โดยมีใจความระบุว่า "หากสงครามโลกครั้งที่ 2 สิ้นสุดลง จะคืนเอกราชให้แก่ดินแดนอาณานิคมของ ทั้ง 2 ประเทศทั้งหมด " เมื่อสงครามสิ้นสุดลงอองซานจึง พยายามติดต่อเข้าพบผู้นำรัฐบาลอังกฤษ ณ กรุงลอนดอน เพื่อเจรจาขอเอกราชคืน

ในช่วงเวลาที่อังกฤษปกครองพม่าและรัฐฉานอยู่นั้น ได้มีนักศึกษาในรัฐฉาน (ที่ไม่ใช่ ชาวไทยใหญ่) เดินทางไปศึกษาที่กรุงย่างกุ้ง และซึมซับรับเอา แนวความคิดฝักใฝ่ในลัทธิคอมมิวนิสต์ จึงเริ่มมีความเกลียดชังและต้องการล้มล้างระบอบเจ้าฟ้าในรัฐฉาน โดยนักศึกษากลุ่มนี้ ได้เข้าเป็นแนวร่วมกับกลุ่ม "ต่อต้านผู้ล่าอาณานิคมเพื่อเอกราช" ขององซาน และตกลงรับเอาภาระหน้าที่บ่อนทำลาย การปกครองระบอบเจ้าฟ้าของรัฐฉาน และหันมาเข้าร่วมกับพม่า ในการเรียกร้องเอกราชจากอังกฤษให้แก่กลุ่มขององซาน โดยอาศัยรัฐฉานเป็นพื้นที่ปฏิบัติการ

เนื่องจากเจ้าฟ้ารัฐฉาน เป็นมิตรกับอังกฤษมาโดยตลอด โดยในช่วงที่สงครามโลกครั้งที่ 2 สิ้นสุดลงอังกฤษได้ให้สัญญาแก่เจ้าฟ้าว่า " ขอให้รัฐฉาน อยู่ในอารักขาของอังกฤษต่อไปก่อน และอังกฤษจะทำการพัฒนา ด้านการศึกษา , การเมือง , การปกครอง , การติดต่อต่างประเทศ - ในประเทศ , การเศรษฐกิจ และการคมนาคมในรัฐฉานให้เรียบร้อยเสียก่อน แล้วอังกฤษ จะคืนเอกราชให้ภายหลัง"

สำหรับองซาน ในตอนแรก เป็นผู้มีบทบาทชักจูงทหารญี่ปุ่น ให้เข้ามาในพม่าและรัฐฉาน แต่ในตอนสุดท้าย เมื่อวันที่ 27 มี.ค 2488 กลับนำกำลังทหารเข้าสู่รบกับทหารญี่ปุ่น และพม่าได้ถือเอาวันนี้ เป็นวันกองทัพของพม่าสืบเนื่องมาจนถึงปัจจุบัน

ทางด้านเจ้าฟ้าไทยใหญ่ หลังจากสงครามโลกครั้งที่ 2 สิ้นสุดลง และในเดือนสิงหาคม พ.ศ 2488 สองเดือนถัดมา เจ้าหญิงเมืองป๋อน ได้ทรงสิ้นพระชนม์ บรรดาเจ้าฟ้าจากเมืองต่างๆ จึงเดินทางมาร่วมงานพระศพ ทำให้มีโอกาสพบปะและพูดคุยกันว่า "น่าจะจัดให้มีการประชุม ของเจ้าฟ้าทั้งหมด เพื่อปรึกษาหารือเกี่ยวกับอนาคตของรัฐฉาน" และต่อมาวันที่ 31 มี.ค 2489 การประชุมของเหล่าเจ้าฟ้าไทยใหญ่ จึงเกิดขึ้นที่ เมืองกึ่ง

โดยที่ประชุม มีมติจัดตั้ง "คณะกรรมการสภาเจ้าฟ้าแห่งรัฐฉาน" ขึ้น เพื่อให้มีสถาบันที่จะปกครองรัฐฉาน ในแนวทางระบอบประชาธิปไตย และเพื่อให้รัฐฉาน ซึ่งมีดินแดนอยู่ระหว่างจีนแดงและพม่า สามารถดำรงอยู่อย่างมั่นคง

นอกจากนี้ ทางเจ้าฟ้าไทยใหญ่ ยังมีแนวความคิดที่จะร่วมสร้างบ้านสร้างเมือง กับรัฐคะฉิ่น และรัฐชินซึ่งเป็นรัฐใกล้เคียง ดังนั้น จึงตกลงเห็นควรเชิญรัฐคะฉิ่นและรัฐชิน มาเข้าร่วมเป็นสหพันธรัฐ โดยในเวลาต่อมาเมื่อวันที่ 20 - 28 มี.ค 2489 ทางเจ้าฟ้าไทยใหญ่ , รัฐคะฉิ่นและรัฐชิน ได้จัดประชุมร่วมกันขึ้นที่เมืองปางหลวง(ป่างโหลง) โดยเห็นพ้องต้องกันที่จะทำการจัดตั้ง " สหพันธรัฐเทือกเขา และสภาผู้นำร่วม

สหพันธ์รัฐเทือกเขา(Supereme Council of the United Hill People = S.C.O.U.H.) " ขึ้น และกำหนดให้ส่งตัวแทนเข้ามาเป็นสมาชิกสภา รัฐละ 6 คน รวม 18 คน โดยเริ่มจัดตั้งภายในปี พ.ศ 2490 และให้มีการประชุมร่วมกันอีกครั้งที่เมืองปางหลวง (ป่างโหลง) ภายในปีเดียวกัน (พ.ศ 2490) การประชุมในครั้งนี้ จึงถือเป็นจุดเริ่มต้นของการอยู่ร่วมกัน แบบสหพันธ์รัฐในดินแดนแห่งนี้

แต่ เนื่องจากนักศึกษาที่เป็นแนวร่วมของพม่า ได้ทำการแจ้งข่าวการประชุมร่วม 3 รัฐ ครั้งนี้ให้ทางพม่าทราบ ทางกรมพม่าซึ่งนำโดย นายอูและนายอูจ้อ จึงเดินทางมาเข้าร่วมประชุมด้วย แม้ว่าการประชุมครั้งนี้ตัวแทนจากพม่าจะเข้าร่วมประชุมด้วย แต่ในที่ประชุม ก็ยังไม่สามารถหาข้อตกลงร่วมกันได้ เนื่องจากเจ้าฟ้าไทยใหญ่ ได้พูดในที่ประชุมอย่างชัดเจนว่า "ต้องการจัดตั้งสหพันธ์รัฐที่ไม่มีพม่ารวมอยู่ด้วย" ดังนั้น ตัวแทนชาวพม่าที่เข้าร่วมประชุม จึงเป็นแค่ผู้สังเกตการณ์ ไม่มีสิทธิแสดงความคิดเห็นหรือลงมติใดๆทั้งสิ้น.

ต่อมา วันที่ 27ก.ค 2489 บรรดาเจ้าฟ้าไทยใหญ่ได้ร่วมกันจัดตั้ง "คณะกรรมการสภาเจ้าฟ้าแห่งรัฐฉาน" (EX-ective Committee of the Council of Shan State Saophas) ขึ้น ตามมติที่ตกลงกันไว้ในการประชุมที่เมืองกิ่งขณะที่ยังฝ่ายพม่า ต้องการให้ไทยใหญ่ร่วมเรียกร้องเอกราชจากอังกฤษ แต่ทางคณะกรรมการสภาเจ้าฟ้าไม่เห็นด้วย พม่าจึงทำการยุบยงให้นักศึกษาในรัฐฉานบางกลุ่ม ซึ่งเป็นแนวร่วมของพวกเขา ทำการจัดตั้งกลุ่ม " เพื่อเอกราชแห่งรัฐฉาน " ขึ้นเมื่อวันที่ 20 ก.ย 2489 โดยกลุ่มนี้ เป็นกลุ่มที่มีแนวความคิดที่จะเรียกร้องเอกราชร่วม กับพม่า และล้มล้างการปกครอง ระบอบเจ้าฟ้าในรัฐฉาน

" คณะกรรมการสภาเจ้าฟ้าฯ " ได้พยายามเรียกร้องว่า " หากมีการให้เอกราชแก่รัฐฉาน ก็ไม่เห็นด้วยที่จะเข้าร่วมกับพม่า " โดยได้ทำหนังสือแสดงจุดยืนดังกล่าวต่อข้าหลวงอังกฤษมาโดยตลอด ซึ่งในขณะเดียวกันองซานก็ได้เดินทางไปลอนดอน เพื่อเจรจาขอเอกราชคืนจากอังกฤษ และกลับมาชักชวนให้รัฐคะยาเข้า ร่วมกับพม่าด้วย ในระหว่างการเดินทางไปรัฐคะยา องซานได้แวะกล่าวปราศรัยต่อประชาชนชาวไทยใหญ่ เมื่อวันที่ 23 ธ.ค 2489 ในสนามฟุตบอลแห่งหนึ่ง ในเมืองตองจี ผู้ที่เข้าฟังการปราศรัย ส่วนใหญ่เป็นคนยากจนและคนหนุ่มสาว โดยองซานพยายามเรียกร้องให้ชาวไทยใหญ่ให้ความร่วมมือกับชาวพม่า และในวันที่ 25 ธ.ค 2489 องซานได้ติดต่อขอเข้าพบกลุ่มเจ้าฟ้า ที่ปกครองทางภาคใต้ของรัฐฉาน โดยพยายามพูดจาหวานล่อมให้เจ้าฟ้า เหล่านั้น เห็นด้วยกับการเรียกร้องเอกราชจากอังกฤษร่วมกับพม่า แต่การเจรจาไม่เป็นผล วันที่ 26 ธ.ค 2489 องซานจึงเดินทางกลับไปยังกรุงย่างกุ้ง เพื่อเตรียมตัวเดินทางไปพบปะพูดคุยกับนายแอดลี(Attlee) นายกรัฐมนตรี

มนตรีของอังกฤษที่ลอนดอนเกี่ยวกับเรื่องเอกราชของพม่า

ต่อมาในวันที่ 30 ธ.ค 2489 คณะกรรมการสภาเจ้าฟ้าฯ ได้จัดประชุมขึ้นที่แสนหวี และจัดส่งโทรเลขจากเมืองล่าเสี้ยวถึง นายแอดลี มีใจความว่า "องซานไม่ใช่ตัวแทนของชาวไทยใหญ่ เรื่องของทางไทยใหญ่นั้นทางคณะกรรมการเจ้าฟ้าฯ จะเป็นผู้ตัดสินใจเอง" โดยนายแอดลี ได้รับโทรเลขฉบับดังกล่าวในวันที่ 2 ม.ค 2490.

วันที่ 9 ม.ค 2490 องซานเดินทางถึงกรุงลอนดอน ประเทศอังกฤษ และได้เข้าพบกับนายแอดลี ตั้งแต่วันที่ 16 – 26 ม.ค 2490 เพื่อเจรจาให้อังกฤษมอบเอกราชคืนให้แก่พม่าและรัฐฉานร่วมกัน แต่นายแอดลีได้ตอบปฏิเสธ เนื่องจากได้รับโทรเลขแสดงเจตนารมณ์ของประชาชนชาวไทยใหญ่ จากคณะกรรมการสภาเจ้าฟ้าฯ ที่ไม่เห็นด้วยกับการรับเอกราชร่วมกับพม่า

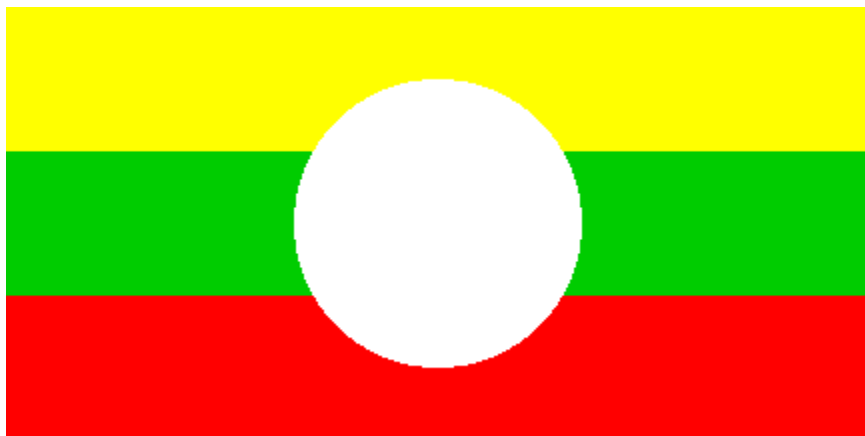
เมื่อนายอูทราบว่า ทางคณะกรรมการสภาเจ้าฟ้าฯ ได้ส่งโทรเลขถึงนายแอดลี มีใจความไม่เห็นด้วยกับพม่า ในวันที่ 22 ม.ค 2490 นายอูทราบจึงส่งให้คนของเขา ไปทำการยุยงให้นักศึกษากลุ่ม "เพื่อเอกราชแห่งรัฐฉาน" ส่งโทรเลขสนับสนุนให้องซาน เป็นตัวแทนของชาวไทยใหญ่ ถึงนายแอดลี บ้าง โดยนายแอดลีได้รับโทรเลขฉบับดังกล่าวเมื่อวันที่ 26 ม.ค 2490 ต่อมาในวันที่ 27 ม.ค 2490 จึงได้มีการทำหนังสือข้อตกลง องซาน-แอดลี (Aung San Attlee Agreement) ขึ้น ซึ่งในหนังสือข้อตกลงฉบับนี้ ในวรรคที่ 8 ได้กล่าวเกี่ยวกับรัฐฉานไว้ว่า "ให้องซานทำการเจรจากับผู้นำของชาวไทยใหญ่ที่กำลังจะจัดประชุมกันขึ้นที่ปางหลวง (ปางโหลง) ในเดือน ก.พ ที่จะถึงนี้" และนายแอดลีได้ส่งโทรเลขถึงคณะกรรมการสภาเจ้าฟ้าฯ , ตัวแทนรัฐคะฉิ่น,

ตัวแทนรัฐชิน ให้ได้รับทราบ เพื่อที่จะได้คิดแนวทางที่จะพูดคุยกับองชาน ในการประชุมสหพันธรัฐเทือกเขาที่กำลังจะจัดขึ้นที่เมืองปางหลวง(ปางโหลง)

การประชุมที่เมืองปางหลวง (ปางโหลง) เป็นมติที่ตกลงจากการประชุมครั้งก่อน เมื่อปี 2489 โดยที่ประชุม ได้ตกลงให้จัดการประชุมสหพันธรัฐเทือกเขาอีกครั้งในปีต่อมา คือวันที่ 3ก.พ 2490 ทางคณะกรรมการสภาเจ้าฟ้าฯ จึงได้จัดประชุมสหพันธรัฐเทือกเขาขึ้นที่ เมืองปางหลวง(ปางโหลง)อีกครั้งหนึ่ง โดยงบประมาณค่า

ใช้จ่ายในการจัดประชุมในครั้งนี้ ทางคณะกรรมการสภาเจ้าฟ้าฯ เป็นผู้ออกเองทั้งหมด.

หลังการประชุมครั้งนี้ ในวันที่ 7 ก.พ. 2490 หรือสี่วันต่อมา ทางคณะกรรมการสภาเจ้าฟ้าฯ และประชาชนชาวไทยใหญ่ ได้มีมติ จัดตั้ง "สภาแห่งรัฐฉาน"(Shan State Council) ประกอบด้วยตัวแทนเจ้าฟ้า 7 คน และตัวแทนจากประชาชนจำนวน 7 คน และให้ "สภาแห่งรัฐฉาน " เป็นตัวแทนของประชาชนชาวไทยใหญ่ทั้งปวง พร้อมทั้งมีมติประกาศใช้"ธง" ซึ่งประกอบด้วย สีเหลือง , เขียว , แดง และมีวงกลมสีขาวอยู่ตรงกลาง เป็นธงชาติของรัฐฉานตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมา .(สีเหลืองหมายถึงการเป็นชนชาติผิวเหลืองและพุทธศาสนา , สีเขียวหมายถึงความอุดมสมบูรณ์ไปด้วยทรัพยากรทางธรรมชาติซึ่งประเมินค่าไม่ได้ของแผ่นดินรัฐฉาน และยังหมายถึงความเป็นชนชาติที่รักความสงบร่มเย็นไม่รุกรานใคร,สีแดงหมายถึงความกล้าหาญ เด็ดเดี่ยว ของชนชาติรัฐฉาน และวงกลมสีขาว หมายถึงความมีศักดิ์ , ซื่อสัตย์ และมีจิตใจที่บริสุทธิ์ดังเช่น ดวงพระจันทร์ของชนชาติรัฐฉาน)

และในวันที่ 8 ก.พ 2490 เวลา 18.00 น. องซานได้เดินทางมาถึงเมืองปางหลวง(ปางโหลง) ก่อนหน้า
นี้ องซานไม่ได้มา และเพิ่งเดินทางมาถึง โดยไม่มีการเตรียมตัวเพื่อที่จะมาเข้าร่วมประชุมเลย องซานมาใน
ครั้งนี้ เหมือนเป็นการเสียดวง ว่าทางไทยใหญ่จะให้ความร่วมมือในการเรียกร้องเอกราชหรือไม่เท่านั้น ดังนั้น
ที่มีการพูดว่า “องซานเป็นผู้จัดการประชุมสัญญาปางหลวง (ปางโหลง) “ นั้น จึงไม่เป็นความจริงแต่อย่างใด

วันที่ 9 ก.พ 2490 เวลา 10.00 น. ตัวแทนไทยใหญ่ , ชินและคะฉิ่น ได้จัดตั้ง "สภาผู้นำร่วมสหพันธรัฐ
เทือกเขา" (S.C.O.U.H.P) ขึ้น ตามมติการประชุมร่วมกันเมื่อเดือน มี.ค 2489 โดยมีสมาชิกสภาซึ่งเป็น
ตัวแทนที่มาจากรัฐฉาน(ไทยใหญ่) , รัฐชิน และรัฐคะฉิ่น รัฐละ 6 คนรวมเป็น 18 คน และให้เป็นสภาปกครอง
สูงสุดของ สหพันธรัฐเทือกเขา.

วันที่ 9 ก.พ 2490 เวลา 11.30 น. องซาน ได้กล่าวในที่ประชุม เรียกร้องให้ไทยใหญ่ร่วมกับพม่า ใน
การเรียกร้องเอกราชจากอังกฤษ แต่ตัว แทนของชาวไทยใหญ่ได้คัดค้านอย่างหนักแน่นเช่นเดิม และในขณะที่
ที่กำลังดำเนินการประชุมอยู่นั้น ได้เกิดการกระทบกระทั่งชกต่อยกันขึ้น ระหว่างทหารชุดรักษาความปลอดภัย
ขององซาน กับทหารชุดรักษาความปลอดภัยของเจ้าฟ้าสว่างแตก แห่งเมืองหยองห้วย ซึ่งเป็นผู้นำของเหล่าเจ้า
ฟ้าไทใหญ่ทั้งหลาย ทำให้สถานการณ์ตึงเครียดยิ่งขึ้น บรรดาเจ้าฟ้าไทใหญ่ ได้กล่าวในที่ประชุม ครั้งนี้ว่า "
ถ้าไม่มีสิทธิแยกตัวเป็นอิสระ หลังจากที่ได้รับเอกราชจากอังกฤษ ก็จะไม่ร่วมมือกับพม่าอย่างเด็ดขาด "
ส่วนตัวแทนของรัฐคะฉิ่น ก็ได้เรียกร้องให้มีการกำหนดดินแดนของรัฐคะฉิ่นให้ชัดเจน (แต่เดิม ดินแดนของรัฐ
คะฉิ่น เป็นดินแดนของรัฐฉาน แต่ต่อมา อังกฤษได้แยกเมืองกอง , เมืองยาง ออกไปเป็นรัฐคะฉิ่น เพื่อให้ง่ายต่อ
การปกครอง เป็นการชั่วคราวเท่านั้น) ซึ่งองซานได้แสดงอาการโกรธ และจะไม่อยู่ร่วมประชุมต่อ แต่ทาง
ฝ่ายนักศึกษาของกลุ่ม“ เพื่อเอกราชรัฐฉาน “ ซึ่งเป็นแนวร่วม กับทางองซาน ได้เรียกร้องให้อยู่ร่วมประชุมต่อ

ต่อมาวันที่ 11 ก.พ. 2490 ที่ประชุมได้มีมติตกลงที่จะร่วมกันเรียกร้องเอกราชจากอังกฤษ แต่จะร่วมกัน
เพื่อเรียกร้องเอกราชเท่านั้น หลังจากได้รับเอกราชแล้ว ทุกรัฐมีอิสระในการตัดสินใจทุกอย่าง ดังนั้น เป้าหมาย
ที่ต้องร่วมกันครั้งนี้ จึงเพื่อให้เกิดพลังในการเจรจาต่อรองขอเอกราช จากอังกฤษเท่านั้น

และในวันที่ 12 ก.พ 2490 บรรดาเจ้าฟ้าไทใหญ่ และตัวแทนจากรัฐต่าง ๆ จึงได้ร่วมลงนามในหนังสือ
สัญญาปางหลวง (ปางโหลง : Panglong Agreement) ซึ่งองซานเป็นผู้ร่างขึ้นเมื่อวันที่ 11 ก.พ 2490 มี
เนื้อหาสาระทั้งหมด 9 ข้อ แต่ไม่มีข้อใดที่ระบุถึงสิทธิในการแยกตัวเป็นอิสระ บรรดาเจ้าฟ้าไทใหญ่จึงได้
ท้วงถาม

ซึ่งองซานได้ตอบว่า " เรื่องสิทธิในการแยกตัวเป็นอิสระนั้น น่าจะนำไปเขียนไว้ในรัฐธรรมนูญของสหภาพ จะมีผลดีมากกว่า เขียนไว้ในหนังสือสัญญา ปางหลวง (ป่างโหลง) " ด้วย เหตุนี้ สิทธิการแยกตัวของรัฐต่างๆ ที่ร่วมลงนามจึงไม่ปรากฏเป็นลายลักษณ์อักษรในสัญญาปางโหลง แต่มีปรากฏอยู่ในรัฐธรรมนูญฉบับแรกของประเทศพม่า

หนังสือสัญญาปางหลวง (ป่างโหลง) ปี พ.ศ 2490

1. ให้ตัวแทนของสภาผู้นำร่วมสหพันธรัฐเทือกเขา (Supereme Council of the United Hill People) เข้าร่วมในคณะรัฐบาลจำนวน 1 คนโดยให้ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีที่ปรึกษา
2. รัฐมนตรี ผู้นั้นจะไม่สังกัดกระทรวงใดสำหรับการทหารและการต่างประเทศของสหพันธรัฐ เทือกเขา (United Hill People) จะต้องมีการระเบียบแบบแผนที่ชัดเจนซึ่งจะอยู่ภายใต้การกำกับดูแลของคณะ รัฐมนตรีในรัฐบาล
3. ตัวแทนของสหพันธรัฐเทือกเขา(United Hill People) สามารถเลือกรัฐมนตรีช่วยได้อีก 2 ตำแหน่งซึ่งในจำนวน 2 ตำแหน่งนี้จะต้องมีเชื้อชนชาติเดียวกันและต้องมีเชื้อชนชาติเดียวกับกับรัฐมนตรี ด้วย
4. รัฐมนตรี ช่วยทั้ง 2 คนมีสิทธิเข้าร่วมการประชุมก็ต่อเมื่อมีการประชุมเกี่ยวกับสหพันธ รัฐเทือกเขา (ไทยใหญ่ , ชิน และคะฉิ่น) เท่านั้นนอกเหนือจากนี้รัฐมนตรีเท่านั้นที่จะมีสิทธิเข้าร่วมในการประชุม สภา ฯ
5. สหพันธรัฐเทือกเขา(United Hill People) มีสิทธิปกครองตนเองโดยอิสระเหมือนดังเช่นที่เคยปฏิบัติ
6. ในหลักการให้การรับรองว่าให้รัฐคะฉิ่น เป็นรัฐ ๆ หนึ่งแต่ในการนี้จะต้องนำเข้าสู่วาระการประชุมร่างรัฐธรรมนูญอีกครั้งหนึ่ง
7. ตามหลักการระบอบประชาธิปไตยที่กำหนดไว้สหพันธรัฐเทือกเขา (United Hill People) ต้องได้รับสิทธิเสรีภาพเท่าเทียมกับพม่าทุกประการ
8. รัฐฉานมีสิทธิในการใช้จ่ายเงินทองเหมือนเดิม(เหมือนสมัยอยู่ในอารักขาของอังกฤษ)
9. ต้อง นำเงินส่วนกลางจากทางรัฐบาลไปช่วยเหลือแก่รัฐชินและคะฉิ่นส่วนหนึ่งสิน ระหว่างพม่าและไทยใหญ่นั้นให้รัฐมนตรีและ รัฐมนตรีช่วยของสหพันธรัฐเทือกเขา (United Hill People) ทำการตรวจสอบและเพื่อดำเนินการแก้ไขต่อไป

รายชื่อผู้ร่วมลงนามในหนังสือสัญญา ปางหลวง (ปางโหลง)

ฝ่ายพม่า อองซาน

ฝ่ายคะฉิ่น

1. สะมาตุวาสิ่นวาหน่อง(ตัวแทนจากเมือง มิดจีนา)
2. ตูวาจ่อริด(ตัวแทนจากเมือง มิดจีนา)
3. เต่งระต่าน(ตัวแทนจากเมือง มิดจีนา)
4. ตูวาเจ้าะฉุน(ตัวแทนจากเมือง บ้านหม้อ)
5. ละปานกะห่อง(ตัวแทนจากเมือง บ้านหม้อ)

ฝ่ายจีน 1. ลัวะม่ง(ตัวแทนจากเมือง กะลาน)

2. อ่องจ่าคอบ(ตัวแทนจากเมือง ตีะเต่ง)
3. กี่โหย่มาน(ตัวแทนจากเมือง ฮาคา)

ฝ่ายไทยใหญ่

1. เจ้าขุนปานจิ่ง(เจ้าฟ้า น้ำสั้น)
2. เจ้าส่วยแต็ก(เจ้าฟ้า ย่องฮ่วย)
3. เจ้าห่มฟ้า(เจ้าฟ้า แสนหวิเหนือ)
4. เจ้าหนุ่ม(เจ้าฟ้า ลายคำ)

5. เจ้าจ๋ามทูน(เจ้าฟ้า เมืองป๋อน)
6. เจ้าทูนเอ(เจ้าฟ้า ส่าเมืองค้ำ)
7. อูฉิว(ตัวแทนจากเมือง สีเส่ง)
8. ขุนพง(ตัวแทนนักศึกษากลุ่มเพื่อเอกราชรัฐฉาน)
9. ตีนเอ(ตัวแทนนักศึกษากลุ่มเพื่อเอกราชรัฐฉาน)
10. เกียปู้(ตัวแทนนักศึกษากลุ่ม เพื่อเอกราชรัฐฉาน)
11. เจ้าเหยียบฟ้า ตัวแทนนักศึกษากลุ่มเพื่อเอกราชรัฐฉาน)
12. ทุนมิน (ตัวแทนนักศึกษากลุ่มเพื่อเอกราชรัฐฉาน)
13. ขุนจจ (ตัวแทนนักศึกษากลุ่มเพื่อเอกราชรัฐฉาน)
14. ขุนที (ตัวแทนนักศึกษากลุ่มเพื่อเอกราชรัฐฉาน)

THE PANGLONG AGREEMENT

Dated Panglong, the 12th.
February 1947.

THE PANGLONG AGREEMENT, 1947.

A Conference having been held at Panglong, attended by certain Members of the Executive Council of the Governor of Burma, all Saobpas and representatives of the Shan States, the Kachin Hills and the Chin Hills :

The Members of the Conference, believing that freedom will be more speedily achieved by the Shans, the Kachins and the Chins by their immediate co-operation with the Interim Burmese Government :-

The Members of the Conference have accordingly, and without dissentients, agreed as follows :-

1. A Representative of the Hill Peoples, selected by the Governor on the recommendation of representatives of the Supreme Council of the United Hill Peoples (SCUEP), shall be appointed a Counsellor to the Governor to deal with the Frontier Areas.
2. The said Counsellor shall also be appointed a Member of the Governor's Executive Council, without portfolio, and the subject of Frontier Areas brought within the purview of the Executive Council by Constitutional Convention as in the case of Defence and External Affairs. The Counsellor for Frontier Areas shall be given executive authority by similar means.
3. The said Counsellor shall be assisted by two Deputy Counsellors representing races of which he is not a member. While the two Deputy Counsellors should deal in the first instance with the affairs of their respective areas and the Counsellor with all the remaining parts of the Frontier Areas, they should by Constitutional Convention act on the principle of joint responsibility.
4. While the Counsellor, in his capacity of Member of the Executive Council, will be the only representative of the Frontier Areas on the Council, the Deputy Counsellors shall be entitled to attend meetings of the Council when subjects pertaining to the Frontier Areas are discussed.
5. Though the Governor's Executive Council will be augmented as agreed above, it will not operate in respect of the Frontier Areas in any manner which would deprive any portion of these Areas of the autonomy which it now enjoys in internal administration. Full autonomy in internal administration for the Frontier Areas is accepted in principle.
6. Though the question of demarcating and establishing a separate Kachin State within a Unified Burma is one which must be relegated for decision by the Constituent Assembly, it is agreed that such a State is desirable. As a first step towards this end, the Counsellor for Frontier Areas and the Deputy Counsellors shall be consulted in the administration of such areas in the Myitkina and the Bhamo Districts as are Part II Scheduled Areas under the Government of Burma Act of 1936.
7. Citizens of the Frontier Areas shall enjoy rights and privileges which are regarded as fundamental in democratic countries.
8. The arrangements accepted in this Agreement are without prejudice to the financial autonomy now vested in the Federated Shan States.
9. The arrangements accepted in this Agreement are without prejudice to the financial assistance which the Kachin Hills and the Chin Hills are entitled to receive from the revenues of Burma, and the Executive Council will examine with the Frontier Areas Counsellor and Deputy Counsellors the feasibility of adopting for the Kachin Hills and the Chin Hills financial arrangements similar to those between Burma and the Federated Shan States.

Shan Committee.	Kachin Committee.	Burmese Government.
<p><i>[Signature]</i> Saopha of Tavangpang State.</p> <p><i>[Signature]</i> Saopha of Tavangpang State.</p> <p><i>[Signature]</i> Saopha of North Hsenwa State.</p> <p><i>[Signature]</i> Saopha of Laifka State.</p> <p><i>[Signature]</i> Saopha of Mong Pawa State.</p> <p><i>[Signature]</i> Saopha of Namchaung State.</p> <p>Representative of Saobung Saopha: <i>[Signature]</i> M. H. H. H. (Nam Pung)</p> <p><i>[Signature]</i> (U Tin E) <i>[Signature]</i> (U Tin Hui) <i>[Signature]</i> (U Tin Su) <i>[Signature]</i> (U Tin Hpa)</p> <p><i>[Signature]</i> (U Hsun Myint) <i>[Signature]</i> (U Hsun Saw) <i>[Signature]</i> (Hsun Htee)</p>	<p><i>[Signature]</i> (Jinaw Hsu Myitkina)</p> <p><i>[Signature]</i> (Zau Rip, Myitkina)</p> <p><i>[Signature]</i> (Uinaw Tang, Myitkina)</p> <p><i>[Signature]</i> (Zau Lo, Bhamo)</p> <p><i>[Signature]</i> (Zau Luan, Bhamo)</p> <p><i>[Signature]</i> (Labang Groung, Bhamo)</p> <p><i>[Signature]</i> Chin Committee. <i>[Signature]</i> (U Hsun Hsun, A.T.V., F.D.G., N.S.M., Palaw.)</p> <p><i>[Signature]</i> (U Hsun Hsun, A.T.V., F.D.G., N.S.M., Palaw.)</p> <p><i>[Signature]</i> (U Hsun Hsun, A.T.V., F.D.G., N.S.M., Palaw.)</p> <p><i>[Signature]</i> (U Hsun Hsun, A.T.V., F.D.G., N.S.M., Palaw.)</p> <p><i>[Signature]</i> (U Hsun Hsun, A.T.V., F.D.G., N.S.M., Palaw.)</p>	<p><i>[Signature]</i> 12/12/47</p>

ไทยใหญ่ 14 คน คณะจีน 5 และจีน 3 คน พม่า 1 คน รวม 23 คน ร่วมลงนามในหนังสือสัญญาปางหลง

(ป้างโหลง : Panglong Agreement) เป็นการเริ่มหยั่งรากการรวมเมืองในรูปแบบสหภาพเป็นครั้งแรก ซึ่งในหนังสือสัญญาปางหลง(ป้างโหลง) มีชนชาติร่วมลงนามเพียง 4 ชนชาติเท่านั้น เนื่องจากสิทธิสำคัญส่วนใหญ่เกี่ยวข้องกับไทยใหญ่เสียเป็นส่วนใหญ่ และไทยใหญ่ก็เป็นผู้เริ่มสร้างความเป็นปึกแผ่นระหว่างชนชาติจำนวนชาวไทยใหญ่ที่เข้าร่วมลงนามจึงมากกว่าชนชาติอื่น การรวมกันเป็นสหภาพนี้ มิได้เกิดขึ้นจากความคิดของ อองซาน แต่เกิดขึ้นจากการริเริ่มของเจ้าฟ้าไทยใหญ่ ที่พยายามก่อตั้งขึ้นตั้งแต่ปี พ.ศ 2488 ซึ่งในขณะนั้น

องชานเองก็ยังไม่ได้มีความคิดที่จะรวมเอา สหพันธรัฐเทือกเขาเป็นสหภาพ ทางเจ้าฟ้าไทยใหญ่ เป็นผู้เตรียมการดำเนินการไว้ทั้งหมดแล้ว แต่ภายหลัง องชานได้เข้ามาขอโอกาสขุดมือเปิบ ถือเอาการก่อตั้งตั้งสหภาพ เป็นการริเริ่มของพม่า เนื่องจากหนังสือสัญญาปางหลง(ปางโหลง: Panglong Agreement) ซึ่งตกลงร่วมกันเรียกร้อยเอกราช และจัดตั้งคณะรัฐบาลในการปกครองประเทศต่อไปในอนาคต (หลังจากรับเอกราชแล้ว) จำเป็นที่จะต้องมียุทธธรรมในการปกครองประเทศ ดังนั้น ในเดือน พ.ศ 2490 – พ.ย 2490 จึงได้ร่วมกันร่างรัฐธรรมนูญขึ้นมาและในบทบัญญัติที่ 10 บรรทัดที่ 202 ได้บัญญัติเกี่ยวกับการแยกตัวเป็นอิสระเอาไว้อย่างชัดเจน ซึ่งในขณะที่ยังไม่มีหนังสือสัญญาปางหลง (ปางโหลง : Panglong Agreement) นั้น มิได้มีการกำหนดระยะเวลาในการอยู่ร่วมกันเจ้าฟ้าและผู้นำของชาวไทยใหญ่มีความคิดแต่เพียงว่าอยู่ร่วมกัน จึงได้เสนอให้อยู่ร่วมกันเป็นระยะเวลา 10 ปี เมื่อ 19 เม.ย 2490 ณ เมืองเม่เมี้ยว (MAY MYO) ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่ยังอังกฤษได้เข้ามาพบปะ และถามความคิดเห็นของประชาชนสหพันธรัฐเทือกเขา ผลจากการร่วมลงนามในหนังสือสัญญาปางหลง (ปางโหลง : Panglong Agreement) และร่วมกันร่างรัฐธรรมนูญขึ้น อังกฤษจึงมอบเอกราชให้ชนชาติต่างๆ ในพม่า เมื่อวันที่ 4 ม.ค 2491 โดยทุกชนชาติ จะต้องมียุทธวิธีเท่าเทียมกันทุกประการ เนื่องจากประเทศไทยใหญ่และพม่า มิได้เป็นประเทศเดียวกัน องชานจึงได้เรียกร้อยต่ออังกฤษ เพื่อให้ไทยใหญ่และพม่า ได้รับเอกราชในเวลาเดียวกัน และตัวองชานเอง ได้เดินทางขึ้นมาพบปะพูดคุยกับเจ้าฟ้าในที่ประชุมปางหลง (ปางโหลง) ซึ่งถ้าหากว่าไทยใหญ่และพม่า เป็นประเทศเดียวกันแล้ว องชานคงไม่ต้องเสียเวลามาเจรจากับเจ้าฟ้าในการประชุมปางหลง(ปางโหลง)และหนังสือสัญญาปางหลง (ปางโหลง : Panglong Agreement) ก็คงไม่เกิดขึ้น และใน รัฐธรรมนูญ ปี พ.ศ 2490 ก็คงไม่มีบทบัญญัติเกี่ยวกับการแยกตัวเป็นอิสระ ดังนั้น ประเทศไทยใหญ่และพม่า จึงมาเกี่ยว พันเริ่มตั้งแต่การลงนามร่วมกันในหนังสือสัญญาปางหลง (ปางโหลง : Panglong Agreement) เป็นต้นมาเท่านั้นเอง แต่หลังจากนายพลเววิน นำทหารเข้ายึดอำนาจจากองชาน เมื่อวันที่ 2 มี.ค 2505 และฉีกหนังสือสัญญาปางหลง (ปางโหลง : Panglong Agreement) ทิ้ง และยกเลิกรัฐธรรมนูญที่ได้ร่วมกันร่างขึ้นเมื่อปี พ.ศ 2490 เป็นโมฆะ ความเกี่ยวพันระหว่างไทยใหญ่กับพม่า จึงเป็นอันสิ้นสุดลง กลายเป็นคนละประเทศตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมา ต่อมาพม่าได้นำกำลังทหาร เข้ามารุกรานดินแดนของประเทศไทยใหญ่ เข้ามาทำการข่มเหงกดขี่ประชาชนในแผ่นดิน ไทยใหญ่ เป็นลักษณะของพวกล่าอาณานิคม โหดเหี้ยมอำมหิต ไร้มนุษยธรรม ถูเอเอาว่าดินแดนทั้งหมดของรัฐฉานเป็นของพม่า โดยกล่าวหาเจ้าของประเทศว่าเป็นชนกลุ่มน้อย ทั้ง ๆ ที่แผ่นดินของรัฐฉานทั้งหมดมีเจ้าของโดยชอบธรรม

ผู้เขียนได้ศึกษา รวบรวมข้อมูล โดยการสอบถามจากผู้ที่มีช่วงชีวิตอยู่ในสมัยนั้น รวมทั้งผู้ที่ได้มีส่วนร่วมในเหตุการณ์สมัยนั้น จึงได้รับทราบข้อมูลอันเป็นข้อเท็จจริงที่ชัดเจน ส่วนของพม่าได้พยายามปกปิดข้อเท็จจริง โดยการเขียนประวัติศาสตร์ขึ้นใหม่ อันเป็นเท็จ ด้วยเหตุนี้จึงไม่สามารถศึกษาข้อมูลจากประวัติศาสตร์ของพม่าได้แม้แต่เล็กน้อย เพื่อให้ผู้ สืบสายเลือดไทยใหญ่ ได้รับทราบข้อเท็จจริงทั้งหมด จึงได้ ใช้เวลาอันยาวนาน ทำการค้นคว้า หาความจริงออกเผยแพร่ เพื่อให้ได้รับรู้โดยทั่วกันว่า ความจริงแล้ว ไทยใหญ่เป็นประเทศที่ถูกปล้นเอกราชโดยพม่า

เงาแจ้ง

28 มิ.ย 2545